

- 3) Jos kysymykseen 2 vastataan kieltävästi, voiko jäsenvaltio todeta, ettei direktiivin II lukuun kuulumattomien pakollisten lisäpalvelujen tarjoaminen aiheuta kohtuutonta rasitetta, jos yritykselle kokonaisuutena arvioiden on syntynyt voittoa kaikkien niiden palvelujen tarjoamisesta, joiden osalta sille on asetettu yleispalveluvelvollisuus, mukaan lukien palvelut, joita yritys olisi tarjonnut myös ilman yleispalveluvelvollisuutta?
- 4) Estääkö yleispalveludirektiivi jäsenvaltiota säättämästä, että direktiivin II lukuun kuuluvien yleispalvelujen tarjoamisesta nimetyille yritykselle aiheutuvat nettokustannukset on laskettava kyseisen palvelun tarjoamiseen liittyvien kokonaistulojen ja -kustannusten välisen eron perusteella, mukaan lukien tulot ja kustannukset, jotka yritykselle olisivat aiheutuneet myös ilman yleispalveluvelvollisuutta?
- 5) Jos kyseessä olevia kansallisia sääntöjä – ks. kysymykset 1–4 – sovelletaan sellaiseen pakolliseen lisäpalveluun, jota ei ole määrää tarjota ainoastaan Tanskassa vaan sekä Tanskassa että Grönlannissa, joka määritellään SEUT:n liitteessä II merentakaiseksi maaksi tai alueeksi, sovelletaanko kysymyksiin 1–4 annettuja vastauksia tällöin myös Grönlantia koskevaan velvollisuuden osaan, mikäli Tanskan viranomaiset ovat asettaneet tämän velvollisuuden Tanskaan sijoittautuneelle yritykselle ja tällä yrityksellä ei ole muuten toimintaa Grönlannissa?
- 6) Mikä merkitys kysymyksiin 1–5 vastaamisen kannalta on SEUT 107 artiklan 1 kohdalla ja SEUT 108 artiklan 3 kohdalla sekä SEUT 106 artiklan 2 kohdan määräysten soveltamisesta tietyille yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja tuottaville yrityksille korvaukseksi julkisista palveluista myönnettävään valtiontukeen 20.12.2011 tehdyllä komission päätöksellä ⁽²⁾?
- 7) Mikä merkitys kysymyksiin 1–5 vastaamisen kannalta on muun muassa yleispalveludirektiivin 1 artiklan 2 kohdassa, 3 artiklan 2 kohdassa, johdanto-osan 4, 18, 23 ja 26 perustelukappaleessa sekä liitteessä IV olevassa B osassa tarkoitettulla kilpailun mahdollisimman vähäisen vääristymisen periaatteella?
- 8) Jos yleispalveludirektiivin säännökset ovat esteenä kysymyksissä 1, 2 ja 4 kuvatun kaltaisille kansallisille järjestelyille, onko direktiivin säännöksillä tai rajoituksilla välitön oikeusvaikutus?
- 9) Mitä yksityiskohtaisempia seikkoja on otettava huomioon arvioitaessa, noudattaako [13] kohdassa kuvattu hakemusten jättämisen kansallinen määräaika ja sen soveltaminen unionin oikeudessa säädettyjä lojaliteetti-, vastaavuus- ja tehokkuusperiaatteita?

⁽¹⁾ EYVL L 108, s. 51.

⁽²⁾ EUVL 2012, L 7, s. 3.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Consiglio di Stato (Italia) on esittänyt 3.7.2015 – Maria Cristina Elisabetta Ornano v. Ministero della Giustizia ja Direzione Generale dei Magistrati del Ministero

(Asia C-335/15)

(2015/C 294/53)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Consiglio di Stato

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Maria Cristina Elisabetta Ornano

Vastaajat: Ministero della Giustizia ja Direzione Generale dei Magistrati del Ministero

Ennakkoratkaisukysymys

1) Onko 19.10.1992 annetun neuvoston direktiivin 92/85/ETY⁽¹⁾ 11 artiklan ensimmäisen kohdan 1 alakohtaa, 2 kohdan b alakohtaa ja 3 kohtaa sekä johdanto-osan viimeistä ja toiseksi viimeistä perustelukappaletta sekä SEUT 157 artiklan (aiemmin EY 141 artikla) 1, 2 ja 4 kohtaa, SEUT 158 artiklaa (aiemmin EY 142 artikla), jossa määrätään, että ”jäsenvaltiot pyrkivät säilyttämään olemassa olevan palkallisia lomina koskevien järjestelmiensä samankaltaisuuden”, direktiivin 2006/54/EY⁽²⁾ 2 artiklan 2 kohdan c alakohtaa ja 14 artiklan 1 kohdan c alakohtaa, yhdessä luettuina, sekä 5.7.2006 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/54/EY 15 artiklaa ja johdanto-osan 23 ja 24 perustelukappaletta ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan (2000/C 364/01) 23 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä kansalliselle lainsäädännölle, jossa 19.2.1981 annetun lain nro 27 3 §:n 1 momentin nojalla, sellaisena kuin se oli ennen 30.12.2004 annetun lain nro 311 1 §:n 325 momentilla tehtyä muutosta, ei sallita siinä säädetyn korvauksen suorittamista pakollisilta äitiyslomajaksoilta ennen päivämäärää 1.1.2005?

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 92/85/ETY, annettu 19 päivänä lokakuuta 1992, toimenpiteistä raskaana olevien ja äskettäin synnyttäneiden tai imettävien työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden parantamisen kannustamiseksi työssä (kymmenes direktiivin 89/391/ETY 16 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu erityisdirektiivi) (EYVL L 348, s. 1).

⁽²⁾ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2006/54/EY, annettu 5 päivänä heinäkuuta 2006, miesten ja naisten yhtäläisten mahdollisuuksien ja yhdenvertaisen kohtelun periaatteen täytäntöönpanosta työhön ja ammattiin liittyvissä asioissa (uudelleenlaadittu toisinto) (EUVL L 204, s. 23).

Valitus, jonka Euroopan oikeusasiamies on tehnyt 6.7.2015 unionin yleisen tuomioistuimen (neljäs jaosto) asiassa T-217/11, Staelen v. Euroopan oikeusasiamies, 29.4.2015 antamasta tuomiosta

(Asia C-337/15 P)

(2015/C 294/54)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Asianosaiset

Valittaja: Euroopan oikeusasiamies (asiamies: G. Grill)

Muu osapuoli: Claire Staelen

Vaatimukset

Ensisijaisesti

— on kumottava unionin yleisen tuomioistuimen asiassa T-217/11 antama tuomio (i) siltä osin kuin siinä päädytään siihen, että (a) oikeusasiamies on syyllistynyt useisiin lainvastaisuuksiin, jotka ovat riittävän ilmeisiä unionin oikeuden rikkomisia, (b) henkisen kärsimyksen tosiasiallinen aiheutuminen on näytetty toteen ja (c) unionin yleisen tuomioistuimen yksilöimien lainvastaisuuksien ja tämän henkisen kärsimyksen välillä on syy-yhteys, ja (ii) siltä osin kuin siinä veloitetaan oikeusasiamies maksamaan 7 000 euron suuruinen vahingonkorvaus

— kanne on hylättävä perusteettomana siltä osin kuin unionin yleisen tuomioistuimen tuomio kumotaan

toissijaisesti

— asia on palautettava unionin yleiseen tuomioistuimeen siltä osin kuin unionin yleisen tuomioistuimen tuomio kumotaan, ja

— oikeudenkäyntikuluista on päätettävä oikeudenmukaisella ja tasapuolisella tavalla.